Перець

№ 10 (525)
Рік видання XXIV
ТРАВЕНЬ
1964
КИЇВ
Ціна 10 коп.

КІТ УЧЕНИЙ

(малюнок-байка)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Іде праворуч — спів заводить,

Ліворуч — казку повіда.

(О. С. Пушкін)

НА ЛАНАХ ЗАНЕДБАЙЛІВСЬКОЇ АРТІЛІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

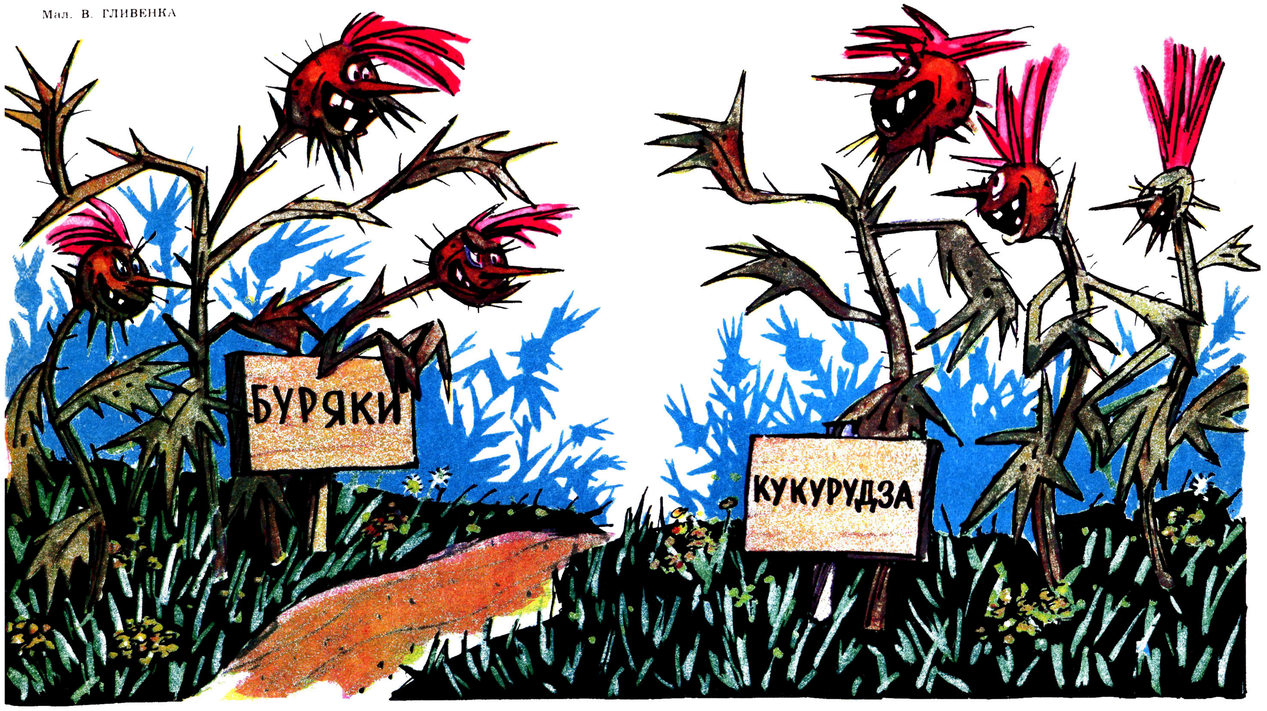

— Ха-ха! Оце так кукурудза!
— Ха, теж мені буряк обізвався!

perec-ua.
perec-ua.

ЯЙЦЕРИБОРАКОПРОДУКЦІЯ

ТОРІК за завданням редакції я побував в одному колгоспі. Головує там депутат Верховної Ради, колишній учитель Петро Петрович Нестеренко. Прийняв він мене щиро, по-дружньому. Удень я оглянув господарство, поговорив з досить симпатичними людьми — молодими й літніми. А увечері, як і домовились, пішов до голови в контору.

— Ну, яке враження? — запитав.

— Хороші люди у вас, — кажу, — культурні, роботящі.

— Це правильно, — каже Петро Петрович.— Люди в нас чудові. Є з ким працювати, є з ким підносити господарство. — А помовчавши, погладив свої шевченківські вуса і з якоюсь тонкою хитринкою запитав: — Вам, очевидно, треба зведення приготувати, інформацію?.. Вгадав?

— Ні, — кажу — не вгадали. Мене цікавлять люди, їхні думи, прагнення.

Нестеренко задивився в темний квадрат вікна, за яким шумів рівний весняний дощ, примруживши свої світло-карі очі і до мене:

— Це приємно, що вас у першу чергу цікавлять люди, а не цифри. Бо все залежить від людей, усе буквально! Сказати про них тепле слово, а тим більше в пресі — це велика справа. Бо доросла людина, як і дитина, любить ласкаве слово, а не грубий окрик. Так я, наприклад, переконався, працюючи багато років учителем і пропагандистом. До речі, це стосується не тільки рядових людей, а й керівників. Як ви на це, як журналіст?...

Та не встиг я відповісти, як лунко відчинилися двері і зайшов ще молодий, але дуже зарослий цупкою щетиною чолов'яга в мокрому плащі і з туго набитим портфелем.

— Здрасті, — привітався з ходу і скинув мокрого плаща. В кишені його пом'ятого сірого піджака виблискував цілий патронташ авторучок і олівців. Він глянув на Петра Петровича, який сидів біля телефону, і авторитетно промовив: — Діду, я уповноважений із області Макар Макарович Пеньок. Негайно покличте голколгоспу!

— Кого, кого покликати? — перепитав Нестеренко.

— Ну, голову колгоспу, коли не розумієте,— випалив скоромовкою і почав витягати з портфеля якісь рулони паперу.

— А навіщо він вам? — запитав голова.

— Не ваша, діду, справа. Сказано покликати, значить, виконуйте! — буркнув Пеньок, не відриваючись від паперів.

Петро Петрович глянув на мене добрими лагідними очима, посміхнувся, знизав плечима і каже:

— Коли так, то я голова артілі Нестеренко...

— Ви?! — здивувався уповноважений.—Тут же недавно головував молодий Нестеренко...

— А тепер — його однофамілець, тільки набагато старший, — мовив голова, посміхаючись.

— От діла, — протяг Пеньок. — А я весь час мотаюсь у роз'їздах, газет не читаю, радіо не слухаю і трохи... відстав від бурхливих темпів життя...

— Що ж, і таке буває, — мовив Нестеренко. — Сідайте, товаришу уповноважений, та розкажіть, з чим хорошим завітали до нас.

— О, ні, розсідатися ніколи, — мовив той заклопотано. — Багато справ і всі термінові. У мене ж не один колгосп — і всі їх треба своєчасно обслужити. — І розгорнув перед Петром Петровичем великий рулон паперу. — Товаришу голартілі, дивіться сюди і запам'ятовуйте, що й до чого. На ранок приготуйте мені інформацію про стан ліквідації яловості ВРХ-а, з першого по двадцяте травня... Ось за цією формою. — ! почав швидко читати: «Сколько имеется неоплодотворенных коров свыше двух месяцев после растела, в том числе яловых со второго года...Сколько имеется телок осемененного возраста... Сколько осемененных телок ректально исследовано, сколько из них оказалось неоплодотворенных и почему?...». Ну, і т. д. Одне слово, тут усе ясно сказано... Тільки акуратно заповніть усі сорок вісім граф із примітками...

Петро Петрович уважно вислухав і серйозно запитує:

— Скажіть, а ім'я і рік народження корів, телиць, бугаїв... теж зазначати?

Пеньок хвильку подумав і мовив:

— Для повноти інформації — варто було б... Але зробите це на окремому аркуші, як додаток до інформації... Тепер, товаришу голартілі, дивіться сюди... — і розгорнув другий рулон паперу. — А це інформація про здачу державі м'ясопродукції, молпродукції, яйцепродукції, шерстепродукції та іншої сегепродукції... Всього п'ятдесят чотири графи...

Голова глянув на мене, похитав сивою головою і каже:

— У вас, товаришу Пеньок, як я бачу, більше граф, ніж у нашій артілі молпродукції і яйцепродукції...

— Товаришу голколгоспу, — серйозно зауважив уповноважений, — не будемо прирікатися. З мене вимагають і я вимагаю! — і розгорнув третій рулон. — А це інформація про водоплавну рибу і птицю... Скільки маєте водоплавних гусей і качок, в тому числі гусаків і качурів... Скільки квадратних кілометрів маєте водного дзеркала... Скільки штук запущено мальків... Скільки виловлено коропа, в тому числі карася, окуня, щуки, красноперца, лина, рака та іншої рибопродукції... Всього п'ятдесят вісім граф... — і пильно глянув на Нестеренка. — Все зрозуміло?..

— Все, все, — каже голова.—З водним дзеркалом і риборакопродукцією багато легше, бо в нас нічого цього тим часом нема, тільки плануємо. Інакше треба було б застосовувати електронну машину, щоб підрахувати... Усе?

— Ні, зачекайте, — перебив його заклопотано Пеньок. — За два дні мені потрібно провести у вас збори молоді... з таких планових міроприємств: про пожсправу...

—Що, що? — перепитав голова.

— Ну, про пожежну справу...

— А ви що, пожежник?

— Мені доручено, — промовив уповноважений. — Слухайте далі: з таких планових міроприємств, в тому числі про пожсправу... брухтсправу... ховрахсправу... щуромишоспрaву... спортсправу... самогоносправу... заббобнобожсправу... А там побачимо, може, й церкву вашу закриємо!

— Ви ж і гуморист, — промовив Петро Петрович і голосно розсміявся.

Пеньок став у позу:

— Товаришу голартілі, до чого тут смішки? Ви що, потураєте релігійно-церковним заббобнам?... Я так і кваліфікуватиму!..

— Та ні, сміюся тому, що в нас немає церкви і ніколи не було.

Уповноважений поклав загальний зошит у портфель і авторитетно промовив:

— Не було церкви й не треба... А планові міроприємства слід провести! Одне слово, щоб на ранок були готові всі зведення й інформації, бо мені негайно треба відправити. А збори молоді готуйте ось за цим календарним планом міроприємств, — і взяв у руки портфеля й плаща.

Петро Петрович підвівся і твердо промовив:

— От що, товаришу Пеньок.. Знайте, що я ніяких інформацій і зведень не даватиму і зборів не готуватиму!

— Чому? — насупився Пеньок.

— А тому... Ще Фелікс Едмундович мудро радив, щоб перед кожним засіданням першим пунктом ставити питання: чи потрібне те засідання?...

— Я ніяким Феліксам Едмундовичам не підкоряюся, — суворо мовив уповноважений, — у мене своє начальство! І запам'ятайте, товаришу голартілі, що я з вас не злізу, поки не одержу все необхідне!

— Ви спочатку спробуйте на мене вилізти,— каже Нестеренко. — Краще от що зробіть... Коли будете в області, попросіть своє начальство, щоб воно скоротило непотрібну писанину хоч процентів на дев'яносто... І ще одне попросіть... Хай підрахує, скільки за рік витрачається паперу, коштів, людської енергії на різні зведення, циркуляри, інформації, директиви, вказівки і що за цей рахунок можна було б побудувати...

Пеньок скипів:

— Хто ви будете, що так зо мною розмовляєте?! Я... я доповім, куди слід!

Петро Петрович пройшовся по кабінеті і тихо, але з притиском промовив:

— Хто я такий?... Сьогодні — голова артілі і депутат, який покликаний боротися з бюрократизмом...

— Депутат?... Сільської Ради?

— Якраз Верховної Ради!

Пеньок не сів, а впав на стілець... Потім схопився і тремтячим голосом:

— Чо-чо-чо... Чому ж ви, Петре Петровичу, не носите значка депутатського? — і вишмигнув у двері.

Схвильований Нестеренко похитав сивою головою і до мене:

— Чому значка депутатського не ношу... І є ще, на жаль, отакі пеньки, які приглядаються і прислухаються не до людини, як такої, а до її рангу й посади... Як це обурливо! — і заходив по кабінеті, А помовчавши, продовжував: — Прошу не подумати, що я проти уповноважених, інструкторів... Навпаки, приємно, коли приїде тямуща людина, щось порадить, підкаже, практично допоможе... А приїде отака яйцериборакопродукція і починає ректально досліджувати голколгоспу... Надає стільки непотрібної писанини, що всім колгоспом за місяць не видихаєш... Мій попередник і став жертвою різних інформацій та засідань... А як ви на це дивитесь, як журналіст?..

Свою відповідь я пообіцяв висловити в гумо-ресці.

Євген КРАВЧЕНКО.

ЗА БІЛИМ ПАРКАНОМ

В степу край села височіє над ланом
Будинок, обнесений білим парканом.
Прибито табличку до синіх воріт:
«Стороннім сюди заборонено вхід!»

— А що тут? — питаю у дядька Миколи.
— Наука! — моргає він. — Дослідне поле:
Врожай у торбинках здають в інститут!
Давненько ці вчені вмостилися тут.

Звели оцей дім для творців урожаю —
Коли я ще парубком був, пам'ятаю!
Уже на руках в мене скаче онук,
А й досі не бачим плодів їх наук...

А що як зайти? То ж бо дуже цікаво.
Тим більш журналістові: має ж він право!
Та поки до хвіртки, зачувши мій стук,
Прийшли хазяї, кандидати наук —

До входу пригналися, люті з натури,
Чотири кудлатих страшних собацюри!
А потім — зустріли й самі хазяї..,
Проглянули всі документи мої...

Обидва уже розповніли нівроку,
— Досліджуєм, — кажуть, — з тридцятого року!
І з ходу — на грядки мене повели.
(По площі не більш, як письмові столи!).

— Оце у нас гречка! Оце сочевиця!
— На чорнім пару — ярова ось пшениця:
Центнерів по двадцять одвалить нам пар.
(Якщо перемножити все на гектар!).

—А тут ось, міняючи профіль потроху,
Ми ждем інтенсивності з грядки гороху:
Ждем тридцять центнерів, бо сказано ж—цар!
(Якщо перемножити все на гектар!).

Ведуть мене далі мужі-кандидати,
Щоб грядку морковки іще показати.
І, раптом, спинились... тик-мик, та дарма —
Крутнулись, шукають — а поля нема!

— Та ось же!!! — Упала піжама з вірьовки
І зовсім прикрила ділянку морковки,
Що... «дасть сто центнерів», рожева, як жар!
(Якщо перемножити все на гектар!).

— А це що за грядка? І чом на ній пусто?
— Та тут у нас, — кажуть, — вивчалась капуста,
А заєць крізь дірку в паркані проліз
І за ніч, проклятий, усю її згриз!..

Співа соловей... Пахнуть квіти в городі.
Курорт тобі справжній, райочок, та й годі!
Солідна зарплата, чарівний куток.
Своя птахоферма... Садочок. Ставок.

На грядках щитки: точні назви і дати...
Вже «докторські» пишуть мужі-кандидати!
В колгоспі — «бувають» (хоч клич і не клич!)
Тоді, як потрібно... заправить «Москвич»!

Не знаю, коли, хто завів ті порядки,
Та знають усі, що ці дослідні грядки—
Влетіли в мільйон, що не вернеш назад!
(Якщо перемножити все на оклад!).

Ходив по їх просу, по їх кукурудзі
І сумно зробилось, признаюсь вам, друзі.
Хотілося — вщент розвалить той паркан,
Сказати кандидатам: — Виходьте ж на лан!

Не бавтесь у грядочки мікро-врожаю,
Наука — то простір без меж та без краю!
Досліджуйте — там! Щоб радів хлібороб.
Зробили б давно так — ще краще було б!..

Хотів, та не встиг я сказать цього слова,
Бо в першого — саме телилась корова,
У другого — кози доїтись прийшли...
Гукнуть лише встиг: — Здоровенькі були!

...Цей вірш не про вас, трударі-агрономи,
Учені, що в праці не знаєте втоми!
Сатира на тих, хто в величний наш час —
Прилип, як смола, до науки, до вас!

Степан ОЛІЙНИК.

НАШІ КРАЩІ ЛЮДИ ТРУДЯЩІ

(з Київського ордена Леніна заводу «Арсенал»)

ЦАРИК Григорій Якович

Царик Г. Я. — депутат Верховної Ради УРСР, бригадир токарів бригади комуністичної праці, майстер «Золоті руки».

Його бригада перша на заводі,
До нього ходять токарі в науку,
На грудях золотом сіяють нагороди,
Бо ж золоті у бригадира руки.

МАР'ЯНЧЕНКО Ніна Іванівна

Мар'янченко Н. І. — бригадир бригади слюсарів-складальників — бригади комуністичної праці. Нагороджена значком відмінника виробництва.

Складальником бути — це діло складне.
А то ж бригадиром в складальників Ніна!
І повний порядок: лиш зміна мине —
Оцінка відома — «Робота відмінна».

БАСКАКОВ Василь Олександрович

Баскаков В. О. — токар по ремонту обладнання — працює на заводі з 1914 року. Брав участь у повстанні робітників заводу «Арсенал» в 1917-18 рр.

Учасник героїчного повстання,
Він тут із перших трудівничих кроків —
Своїм трудом свої завоювання
Уже боронить п'ять десятків років.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ТРУБІ—ТРУБА

Директор Фастівського заводу хімічного машинобудування «Червоний Жовтень» Костянтин Андрійович Корольков з хворобливим інтересом слухав останній звіт про драматичні події, що розгорнулися на Шосткинському заводі хімреактивів.

Інтерес Костянтина Андрійовича до подій на такому далекому від Фастова трудовому фронті пояснити дуже легко. Той фронт давно вже сидить у нього в печінках: фастівський директор веде багаторічну виснажливу «холодну війну» з шосткинськими хіміками.

Ех, які хто описав ті паперові баталії, крізь які провів свою героїчну канцелярію Костянтин Андрійович Корольков! Якби знайшовся такий літописець, який розповів би вищим інстанціям про самовіддану боротьбу фастівського директора з грізними комісіями, про звитяжні герці з підступними розслідувачами! Щоправда, воно й зараз не пізно розповісти про це, бо директор стоїть на своїх позиціях непорушний, мов скеля.

А от ніхто й не туди, що войовничому директорові набридла вся ця колотнеча і він охоче пішов би на мирну угоду. Та як ти на неї підеш, коли противник, крім угоди, зухвало жадає ще й контрибуції? Він ходить і марить про дорогоцінні трофеї — про 86 холодильників, чи як їх іще називають—теплообмінників типу «труба в трубі» для пускового цеху органічних препаратів заводу хімреактивів у Шостці. А Костянтин Андрійович ще в 1962 році з усією щирістю запевнив Шостку, що цьому ділу буде труба: ніяких теплообмінників завод не одержить. Ясно, що така «труба» анітрохи не задовольнила хіміків, бо вони мали в руках відповідну постанову Держплану СРСР і наряд «Союзголовмашу» на одержання теплообмінників «труба в трубі» з Фастівського заводу «Червоний Жовтень».

А Костянтин Андрійович Корольков всією своєю поведінкою з 1962 року доводить, що він — хазяїн своєму слову, а не «Союзголовмаш» своїм нарядам.

Тепер вам стане ясно, чому т. Корольков нашорошив вуха, коли ми розповідали йому про останні драматичні події на заводі хімреактивів.

— І от саме у той трагічний момент, — розповідали ми, — коли ви вдруге зірвали поставку холодильників, хіміки все ж наважилися взяти на себе високі зобов'язання — здати цех в експлуатацію на півроку раніше строку. Замість четвертого кварталу — в другому!

— Та вони що, подуріли?! — підскочив Костянтин Андрійович. — Це ж нереальні плани! Це ж треба пересунути всі поставки, поламати графіки!

— А вони їх і поламали, і поставки пересунули. Цех уже стоїть під дахом. Там монтується устаткування.

— Неймовірно!.. — не йме віри директор.

— Але факт! Та й як могло бути інакше, коли наше життя саме ламає графіки? Цех повинен уже першого липня давати готову продукцію. А про таку річ, як етан сульфанат целюлози, чули? Його треба дати ще раніше — в другому кварталі. Близько п'ятисот різних хімічних препаратів випускатиме цех — від кількох кілограмів і аж до десятків тонн. Це ж не жарти.

— Ти дивись, і справді хімія глибоко простягає руки свої у діла людські, — замислено процитував Костянтин Андрійович знамениті слова Михайла Ломоносова.

— Але якщо хіміки не одержать від вас теплообмінників «труба в трубі», вони з своїми строками вилетять у трубу...

— Невже вони й досі чекають?! — здивувався Костянтин Андрійович. — От же вредний народ! Я ж їм людською мовою казав, що не дозволю засмічувати свій завод дрібними замовленнями!

— Але ж були дуже авторитетні й категоричні постанови...

— А мені постанови не указ!

Категоричну заяву непорушного, мов скеля, директора заводу «Червоний Жовтень» розшифрував Лев Ісакович Царовський, заступник начальника виробничого відділу.

— Власне кажучи, — лагідно промовив він, — нам немає про що сперечатися. Так, дійсно, у минулому році ми мусили поставити в Шостку 86 холодильників, але не поставили — хіба все встигнеш? А що робити тепер, ми не знаємо, бо ні про які постанови не чули і ніяких нарядів не бачили. І взагалі, теплообмінники — не наш профіль...

І на доказ Лев Ісакович вивалив на стіл гору різних паперів. Ми старанно переглянули ту «канцелярію» й переконалися, що в ній дирекція Фастівського заводу «Червоний Жовтень» загубила не лише свій профіль, а й відповідальність за виконання замовлень великої хімії.

І ми вирішили допомогти тт. Королькову й Царовському знайти дещо з втраченого. Перш за все, ми точно встановили, що теплообмінники типу «труба в трубі», як це не дивно, відповідають профілю заводу. Про це свідчить каталог Всесоюзного наукового і конструкторського інститутів хімічного машинобудування «Емальована апаратура». Цей каталог видано ще, коли Костянтин Андрійович не сидів у директорському кріслі. У каталозі від першої до останньої сторінки розповідається про продукцію «Червоного Жовтня». А на сторінці 45-ій вміщено креслення, основні технічні дані та індекси елементів теплообмінників типу «труба в трубі».

Це наша перша «знахідка». А ось і друга — постанова, яку нібито не бачили й не чули у Фастові. (Нагадувати їм про всі постанови та рішення у нас не вистачить місця). Цю постанову ухвалено цього ж таки 1964 року, 4 січня. У тій постанові є розділ 15, а в тому розділі є пункт «в», який цілком присвячено заводові «Червоний Жовтень». Завод у 1964 році мусить поставити дрібну хімічностійку емальапаратуру для заводів хімічних реактивів, дослідних установок та хімічних лабораторій за нарядами «Союзголовмашу, в тому числі «теплообмінники типу «труба в трубі»...

І, нарешті, третя знахідка — новий наряд, за яким так сумував безпорадний Царовський. Наряд має № 609. Виписано його в лютому цього року.

Але ми їхали на завод «Червоний Жовтень» не шукати його профіль, не читати директії витягів з постанов і не шукати загублені наряди.

Ми хотіли знайти в дирекції заводу високу відповідальність за доручену справу, справжнє уболівання за розвиток великої хімії, державний підхід до діла.

Так-от цього, головного ми на заводі так і не знайшли.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

Шостка — Фастів.

ВИВЧИЛИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що ж це ви робите?
— Так вона ж уже квокче!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Незвичайний педагогічний процес відбувався в Плішивецькій восьмирічній школі. Керував процесом директор школи Д. І. Карпенко. Асистентами були зав. шкільним інтернатом Ярмоленко та завгосп школи Іванов. В основі процесу лежав принцип: наживайся за рахунок дітей.

Після детального вивчення плішивецького педагогічного процесу Полтавський облвно рішуче припинив його. Директора школи та його обох асистентів з роботи знято. А зав. Гадяцьким райвно т. Удод за пасивне спостереження процесу зауважено.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мамо, посватали б мене, а то вже так сумно одному в хаті сидіти...

Дмитро БІЛОУС

З книги „Тарасові жарти“

НОВИЙ ФРАК

О, це бундючне панство кляте!
Все в них бенкети та бали...
Лиш сів Тарас помалювати, —
Від Скалозубова прийшлян...

Прибувши в Київ із Казані,
Дукач готує пишний бал.
Там будуть і пани і пані,
Графиня, князь і генерал...

Шевченко брови лиш насупив,
Багач для нього — як удав.
— Вас просить пан, сам
Скалозубов. —
Вклонившись підпанич і додав:

— Цей бал сьогодні, одне слово...
— А що мені? Мольберт прийму,
Помню пензлики — й готово...
А той зиркнув услід йому:

— Ви що, художнику Шевченко,
На бал отак... як стоїте?
Надіньте фрак новий швиденько,
Бо це вбрання якесь просте...

Та що доводить посіпакам?
Тарас торкнув рукою лоб:
— То ви за мною чи за фраком? —
А сам одкрив свій гардероб,

Щось дістає, вгортає, в'яже
І зосереджено мовчить.
А потім повернувсь та й каже:
— Ось. Прошу панові вручіть...
. . . . . .
Казанський пан — у лихоманці:
На глум, немов якийсь дивак,
Одержав він через посланця
Новий Шевченків чорний фрак...

ЯК ШЕВЧЕНКО ЦАРСЬКОГО ГЕНЕРАЛА ПРОВЧИВ

Раз якось їхав поїздом Тарас
В одним купе з пихатим генералом,
Що бавив цуцика, туливши до
лампас,
Навколо ковзав поглядом недбалим.

Тарас схилив над книгою чоло,
Бо розмовляти ні про що було.

Лиш іноді він скоса поглядав
На генеральську пику маснощоку.
Та ось розкриту книгу відіклав
На постіль тут же коло себе збоку.

Пес носом поводив по сторінках.
В хазяїна — єхидний блиск в очах.

Співця принизить генерал хотів.
Повів плечем, сяйнувши епполетом,
До цуцика злорадний погляд звів:
— Учись, учись — і станеш ти
поетом.

Тарас додав з властивим йому
палом:
— А не довчишся — будеш
генералом!

ТАРАСОВА ПОМСТА

До дяка Богорського з'їхалися гості,
Все дяки, диякони — люди все не прості,

А була там і горілка,
Ковбаса, млинці, пиріг...
Пили гості та хвалились,
Хто чим тільки міг...

Іхнє преподобіє хирий дяк з Вільшани:
— Я, — варнякав, хвастався, — люд привчив
до шани!

А лисянський: — В мене церкву
Розписали малярі:
Наче писанка, сіяє
З золотим хрестом вгорі.

Встав Богорський з чаркою: — Не хваліться
всує.
В мене також маляр є — він що хоч змалює,

Що побачить — те й зобразить.
Здивувати може й вас.
Якщо хочете — погляньте —
Як малює мій Тарас.

Підійшов, хитаючись, руку за ікони —
Там поміж паперами скручені рулони.

Розгорта, а на малюнку
Він, Богорський, мов той чіп.
Гості реготом зайшлися,
Дяк — очицями кліп-кліп.

Що це намальовано: він на перелазі,
На кілку зависнувши, сам лежить у грязі.

П'яний, з кучмою на лобі,
Від сивухи, як в диму.
І сільські собаки збіглись,
Морду лижуть йому.

При гостях тут визвірився дяк, мов
навіжений:
«Ну, лукавий отроче, знатимеш ти в мене!»

Так Богорський розлютився,
Що одразу й хміль пройшов,
Та давай гукать Тараса:
— Де ти, капосний, агов!..

Сюди-туди кинувся — знайдеш вітра в полі:
Втік уже Шевченко від лихої долі...

ЛЕДАЧІ ПЕРЕДАЧІ

Радіо! Велике це діло! Хіба мислимо нині без нього жити? Воно нас і на трудовий день благословляє, і на ніч спокійну проводжає.

Є, як відомо, радіо союзне, республіканське та обласне. А, крім них, ще й місцеве, районне, повсюдно — до послуг слухачів.

По рангу, як кажуть, і час відводиться. Місцевому радіомовленню — 15 хвилин відведено. Хвилин цих якраз і вистачає на те, щоб новини найважливіші трудящим району передати, щоб про змагання та передовий досвід колгоспів розказати.

От ми і взяли один район — Таращанський. Великий це район, хороший район. Захотілося нам послухати, про що там місцеве радіо мовить мову, як веде кожну свою програму нову.

І почули:

«Увага! Говорить Тараща!..»

А говорить Тараща тричі на тиждень: у вівторок, четвер і в суботу. І слухають її не багато й не мало — близько 30 тисяч точок.

«Точка» — термін суто технічний, сухий. Ми вжили його для офіціальної статистики. 30 тисяч радіоточок несуть таращанські радіопередачі до десятків тисяч людей. Їх слухають колгоспники, робітники, інтелігенція. Кожен із слухачів цікавиться життям свого району. Кожному хочеться почути свіжу, цікаву новину.

І ось що він чує. (Цитуємо одну з лютневих передач про змагання колгоспів).

«Великоберезянський колгосп «Прогрес» змагається з Побережківською артіллю ім. Тельмана. Як же організовано підготовку до весни в цих колгоспах, і який з них веде перед у змаганні?»

І радіо відповідає:

«Посівний матеріал — весь кондиційний в обох колгоспах. **Але першокласного насіння в Побережках трохи менше, ніж у Великій Березянці.**

Зате в Побережках краще вивозяться добрива на поля. З розрахунку на гектар ріллі там вивезено в півтора раза більше добрив, ніж у Великій Березянці.

По виробництву тваринницької продукції **обидва колгоспи йдуть приблизно на одному рівні, хоч вони можуть мати кращі показники.**

По продажу державі молока і м'яса колгоспники артілі ім. Тельмана **мають дещо кращі успіхи».**

Прослухали люди цю «задачу з багатьма невідомими», спробували було розібратися, який же колгосп в авангарді йде, та, так і не розібравшись, довірились редакції. Мовляв, вона передає, вона й знає. А редакція категорично стверджує, що «великоберезянцям треба підтягнутися»...

Редакція місцевого радіомовлення передає трохи матеріалів про передовий досвід колгоспів, трохи — про кращих людей району, яку так дякували медвинці, редакція назвала **«безкорисною».**

Іноді тут у радіопередачах перемішується горох з капустою, а зернові культури з коренеплодами.

«Веселокутці, — повідомило радіо 24 січня, — вирішили в цьому році зібрати з кожного гектара посіву по 29 центнерів зернових, **в тому числі** озимої пшениці — 26, кукурудзи — 55, **цукрових буряків** — по 300 центнерів з кожного гектара» (?!).

Не позбавлені таращанські передачі й художнього забарвлення. Щоправда, за тією художністю часом не второпаєш, де заховане, як сказав філософ, раціональне зерно. Ось, приміром, 18 лютого редакція довго водила слухачів манівцями, доки не привела до злежаних дефекатів (так потрібних колгоспним ланам).

«Між високими зруйнованими мурами, — читав диктор,— які перед війною огороджували подвір'я колишнього Синявського цукрозаводу, і низькими, покрученими берегами Росі, на площі понад два гектари, розкинулись змертвілі відстійники виробничих відходів... Більше двадцяти років над ними влітку зеленіли густі розкішні бур'яни, а взимку розгулювали протяжні вітри, наносячи кучугури снігу...»

Доки слухачі блукали «густими розкішними бур'янами» та провалювалися в «кучугури снігу», то й передача закінчилася. І диктор лише скоромовкою розповів, як вивозять дефекати колгоспники з Салихи, Синяви, Чернина та інших сіл району.

Частенько місцеві радіопередачі схожі на казочку про дятла, який нагодував лисицю, напоїв, насмішив, а тоді ще й настрашив її. Таращанські радіодіячі смішать слухачів розповідями на зразок того, як пожежники в Крутих Горбах привільно живуть, у карти ріжуться, потім випивають, а потім... вулиці по п'ятнадцять діб підмітають.

А страшать вони здебільшого бесідами лікарів. Та й якого слухача у дрож не кине, коли він послухає лекцію головного санепідеміолога району т. Гайдука. Послухає, то більше вже ні до молока, ні до м'яса не підступить. Кругом же, каже санепідеміолог, бактеріями аж кишить. Та всі вони хвороботворчі, та всі вони живучі. А продавці в крамницях так і норовлять всипати вам тих мікробів побільше, щоб і на сім'ю, і на сусідів ваших вистачило...

Слухають таращанці передачі місцевого радіомовлення і цілком слушно запитують: а сам редактор радіомовлення т. Путієвський слухає? Чи він тільки наспіх готує і підписує їх?

Ів. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тараща,
Київської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Словом — далі буде... (Коли вспіймають Винниченка, звичайно)». Так, пам'ятаєте, у № 6 журналу закінчувався фейлетон «Далі буде» про заготувача Чорнухинської заготконтори хапугу Винниченка О. Д., який утік од суду і слідства.

А ось і кінець фейлетону. Повідомило його управління охорони громадського порядку Полтавського облвиконкому. Хапугу спіймано і засуджено Лохвицьким народним судом до 10 років позбавлення волі з конфіскацією його особистого майна. Засуджено до різних строків позбавлення волі і тих, хто потурав хапузі: колишнього зав. паспортним столом Лугового В. А., зав. м'ясним ларком Криворучка В. Г., бухгалтера заготконтори Моніенко Т. І. та бухгалтера колгоспу «Перемога» Охріменка М. А. Двох останніх передано до їх колективів на перевиховання та виправлення.

Вінегрет з перцем

ЛІРИЧНА ІСТОРІЯ ПОЕТА ХАЛТУРЕНКА

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ні! Не той звук...

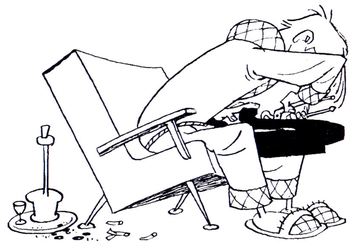

. . . . . .

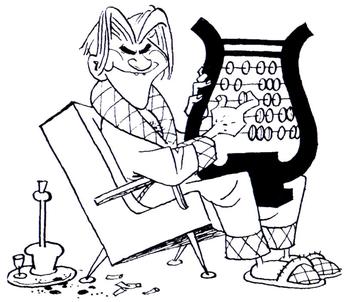

— Оце да!!!

Мал. Л. КАПЛАНА

Іван Іванович і його тінь.

ТЕЖ ЮВІЛЕЙ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

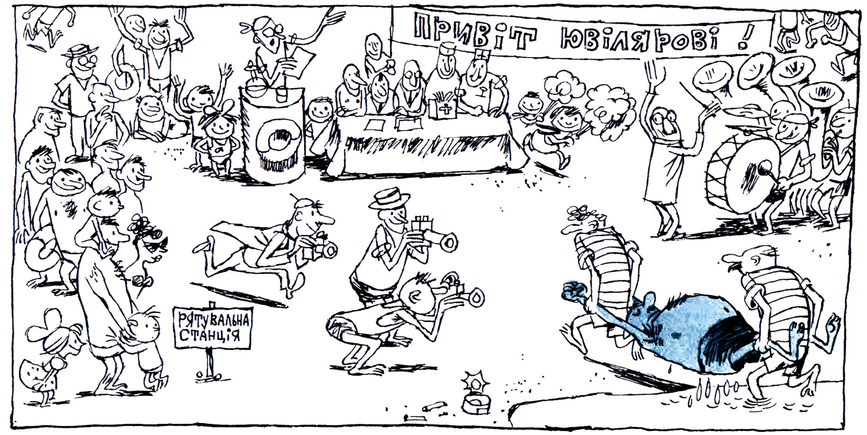

Урочиста зустріч сотого потопаючого.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. БЕ-ША

— Пронеси, господи!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

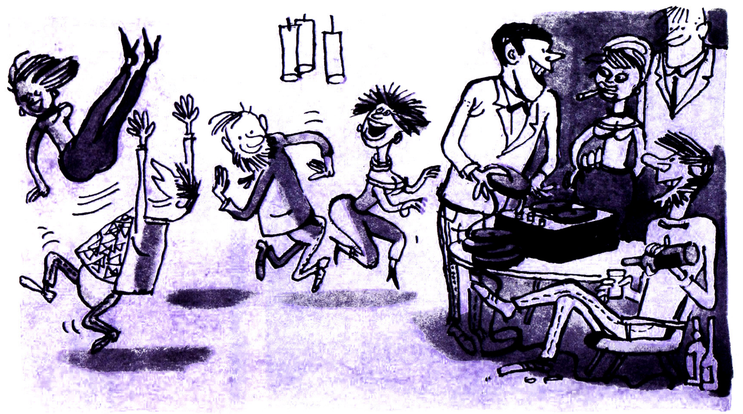

— А зараз послухаємо останні твісті.

НОТАТКИ про їхні ПОРЯДКИ

МАЄ РАЦІЮ

Дев'ятнадцятирічний італієць Оттаріо Г., професійний злодій, звернувся до судових властей з таким листом: «Виносячи свої вироки, не забувайте про те, що сьогоднішній молодий злочинець може згодом стати вашим сенатором».

Та й справді, кар'єра деяких буржуазних сенаторів в Італії дає йому всі підстави таке писати.

НУ Й АНЕКДОТ!

Лондонський священик Гаррі Блекмор, як і багато інших його англійських колег по службі божій, заклопотаний невідкладною справою — паства від рук відбилася, не дуже до церкви поспішає. От і сушить Гаррі голову, як би парафіян до церкви привернути.

Деякі його колеги намагаються зробити це при допомозі концертів джаз-оркестру, конкурсів на краще виконання у храмі господньому рок-н-ролу або твісту. Блекмор же шукає своїх шляхів боротьби з церковною нудотою. Під час відправи він робить невеликі перерви, хвилин на десять — п'ятнадцять, і починає розповідати веселі анекдоти. Блекмор запевняє, що він підібрав для цього анекдоти, які можна розповідати при жінках, навіть незаміжніх. Посміються парафіяни, а після того — богослужіння продовжується. Потім — знову перерва, ще кілька веселих анекдотиків, і знову — слово боже.

Винахідливий служитель церкви твердить, що це саме те, чого потребує тепер широке коло віруючих і особливо не дуже віруючих англійців обох статей.

Ну й діла ж твої, господи! Анекдот та й годі!

КОРИСНА ПОРАДА

Поважний американець містер Брістер пішов з друзями грати в гольф. Тільки-но ударив він клюшкою по м'ячу, як стався вибух. У вікнах будинку містера Брістера повилітали всі шибки; білий спортивний костюм містера Брістера перетворився на чорне ганчір'я, а самого містера довелося відвезти в лікарню. Поліція швидко встановила, що вибух учинив тринадцятирічний Том Брістер, синочок поважного містера. Правда, чадо оте не само до цього додумалося — телевізійна передача для дітей досконало розповіла своїм юним глядачам, як підготувати цей «дотепний жарт».

КРАПЛЕНІ КАРТИ І ЗАКОНИ

Колишній полковник військово-повітряних сил США Харрінгтон Е. Дрейк, вийшовши у відставку, зайнявся бізнесом. Він перекупив відому американську фірму «Масон і К°», яка вже ось з півсотні років випускає гральні карти. Кмітливий відставник удосконалив продукцію поважної фірми — ввів зовсім нові зразки карт. У звичайний продаж вони не йшли, та й взагалі про новинку знало лише кілька довірених осіб, бо новий вид продукції вступав у конфлікт із законами. Це були спеціальні шулерські кракплені карти...

Спочатку американські власті спробували було дати припарки спритному шахраєві. Та коли нового власника фірми «Масон і К°» приперли до стінки, він не розгубився і виклав перед поліцейськими чиновниками свою головну краплену козирну карту — показав їм деякі свої фірмові книги, в яких записано імена замовників спеціальних карт. Що там були за імена! Усе — сенатори, великі бізнесмени, генерали... Словом, персони, на яких деякі американські закони не розповсюджуються.

І справу Дрейка зам'яли.

Краплена козирна карта Дрейка побила американські закони.

ЧЕСТЬ БЛОЩИЦЬ ВРЯТОВАНО!

У найкращому штутгартському готелі трапилася велика прикрість. Та що там прикрість, — можна сказати, скандал! Якась нахабна блощиця насмілилася вкусити самого боннського екс-канцлера Конрада Аденауера, що прибув у Штутгарт на збори очолюваної ним правлячої боннської партії — ХДС.

У готелі знявся переполох. Заметушилися адміністратори. Забігали переляканi покоївки, а викликаний лікар заходився рятувати переляканого екс-канцлера.

Незабаром газети заспокоїли громадськість повідомленням про те, що життя і здоров'я високого гостя в цілковитій безпеці.

Але гамбурзька газета «Вельт ам Зонтаг» не заспокоїлася. Її репортери кинулися досліджувати цю подію.

За допомогою штутгартських учених ентомологів було встановлено, що зухвале створіння, яке виявило таку неповагу до боннського екс-канцлера, не має честі належати до блощиць німецького походження. Про це газета повідомила своїх читачів.

Честь і лояльність блощиць німецького походження було врятовано!

«КУЛЬТУРНІ» РОЗВАГИ

Фірми в Сполучених Штатах поділяються на звичайні і гангстерські. Але незалежно від категорії вони дбають про все, навіть про культуру мас. І ось одна з них розробила програму розваг у парках та на пляжах на наступний сезон. Вершиною винахідливості фірми став «будинок жахів». Відпочиваючі знайдуть в них: по-перше, труп, якого треба поставити на ноги (за це обіцяно премію); по-друге, майже роздягнену дівчину, яку на очах відвідувачів перепилюють на дві частини; по-третє, молоду красуню, охоплену полум'ям.

Фірма гордо запевняє, що ляльки, які вона постачає для цих видовищ, виглядають, як справжні люди.

Заспокоюючі таблетки для нервових продають біля виходу з будинку.

Культура!

КАТАЛОГ ПРИВИДІВ

Привиди, які нібито населяють старовинні англійські замки, дуже популярні, особливо серед багатих американських туристів. Недавно британське агентство туризму і готелів подбало про систематизацію привидів.

Воно повідомило, що плутанину з привидами, яка ще недавно призводила до різних непорозумінь, розв'язано раз і назавжди.

Кожен привид має тепер свій інвентарний номер і своє місце в новому каталозі нечистої сили. У цьому каталозі докладно описано історію кожного привида (звичайно, страшну й таємничу), звички привида, найбільш вірогідні години його появи і тривалість візиту.

Після такої реконструкції справи демонстрації привидів, британське агентство туризму чекає значного збільшення прибутків за рахунок любителів нечистої сили.

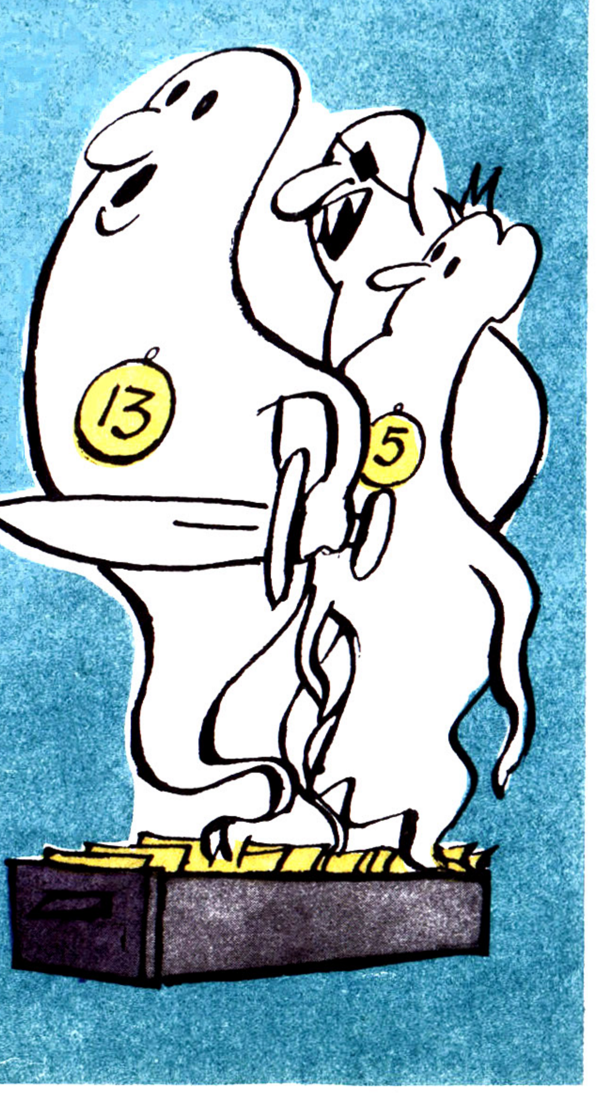

КІНЕЦЬ ІДИЛІЇ

(ТРАГІКОМІЧНА СЦЕНКА)

Вечір. ВІН сидить на «лірі» і читає журнал. Біля нього лежить і тихо вуркоче великий, кошлатий сибірський кіт.

ВОНА, зручно вмостившись під торшером, вишиває аплікацією жар-птицю.

З радіоприймача лине тиха, лірична музика.

Сімейна ідилія...

ВІН. Послухай, моя широка! Чи не випити нам чаю? А може, по каві вдаримо?

ВОНА відривається від роботи, здивовано дивиться на НЬОГО. В очах у неї переляк.

ВОНА. Як ти мене назвав?

ВІН. Широка! Саме так я звернувся до тебе, моя зозулечко!

ВОНА. Ти збожеволів! Широка! У мене фігура, — всі мужчини задивляються.

ВІН. Дуже радий за твою фігуру. А все ж таки, ти — широка! Таке ім'я твоє. Щойно я довідався про це.

ВОНА. О, боже! Він втратив розум! Я викличу швидку допомогу.

ВОНА кидається до телефону, але ВІН, схопившись з «ліри», перепиняє її.

ВІН. За фальшивий виклик швидкої — штраф! Ти не гарячкуй. Ось тут у журналі дуже цікава стаття. Виявляється, що ми запозичили у стародавніх греків і римлян багато імен. І називаємо тепер одне одного такими словами, що й змісту їхнього не знаємо.

ВОНА. Сам ти грек! До чого ж тут я?

ВІН. Скажу. У журналі говориться, що слово Антоніна означає — широка.

ВОНА. Який жах!

ВІН. Не журися, зозулечко! І дякуй своїм батькам, що вони Антоніною тебе назвали, а не Варварою, скажімо. Ота Варвара — не що інше, як жорстока і люта жінка. Пішла у нас мода дівчаток Оксанками називати. А того й не знають, що Оксана, вона ж Ксенія, це — чудна або ж химерна.

ВОНА. І Оксана тобі не підходить? Ну, а що ж ти сам означаєш? Що ти за персона така?

ВІН. Я теж не високо літаю. (Дивиться в журнал). Павло, значить — маленький. Такий собі невеликий, хороший чоловік.

ВОНА. Ха-ха!.. Він хороший, він маленький, а я в нього — широка! Дурень ти великий та ще й староримський!

ВІН. Не злись, зозулечко, а слухай далі, щоб знала надалі, що й до чого. Недаремно ти мене отак величаєш. І в наш час дурні не дивина. У нашій «Льодозаготконторі» працює бухгалтером Демаркація Гаврилівна. Уявляєш? Як же її ласкаво називати? Демаркацюнька?..

ВОНА. Як видно, в її тата Гаврила не було смальцю в голові!

ВІН. Був, але рідкий. Саме тоді, як у нього народилася донька, газети часто писали про «демаркаційну зону». Хитрий Гаврило взяв цю фразу та й перекробив на ім'я. А потім ще й хвалився, що йде в ногу з епохою! А ім'я Лека ти чула? Лека... Лелека... Запитав, що воно означає. Виявляється, від слова «електрифікація» його утворили. Теж в ногу з епохою. Ха-ха-ха!..

ВОНА. Еле-ктри-фі-ка ц і я!... Жах! Так можна хлопчика Мартеном назвати.

ВІН. А є хороші імена. Хоч би й Кіра. (Дивиться в журнал). Ні, Кіра не підходить, бо як по-нашому, то це буде — пані. А ти й без того, зозулечко, в мене пані велика. Ім'я Зіна означає боговидна. Теж не з нашого поля ягідка. Я не вірю ні в бога, ні в богинь. Найкраще ім'я — Галина! (Дивиться в журнал). Галина, Галиночка ...де ж вона? Ага! Слово Галина означає — ясна. (Мрійно). Ясна зіронька... А скільки пісень про Галину складено!.. (Наспівує). «Ой, ти, Галю, Галю молодая!..»

ВОНА. Ага! Пісні?! Так ось я тобі заспіваю! Галя?.. Зіронька ясная?! (Захлинаючись від люті). Ти думаєш, я не знаю?! Ти гадаєш, що від людей сховався?! Ні! Вони все мені розказали, але я, дурна, не вірила. Іди геть від мене!.. Іди цілуйся з своєю зіркою ясною! Р-р-р-имлянин банькатий!

Б'є ногою по торшеру, він падає на підлогу. Кошлатий кіт з переляку дереться на килим. У радіоприймачі починаються розряди, він хрипить...

* * *

Мораль?

а) Перед тим, як давати ім'я дитині,

б) Перед тим, як коментувати прочитане дружині,

— добре подумай!

Лаврін ГРОХА.

Сатиричні мініатюри

САМОВПЕВНЕНИЙ ГВІЗДОК

«Дощить...
По вушко голку з'їсть іржа,
Картон розкис, —
ганчірка, а не папка...
Мені ж ні дощ, ні сніг не заважа...» —
Гвіздок пишався, бо на ньому —
шляпка.

ВІДЧУТНИЙ СТИМУЛ

Що поштовхом було? —
Вже Шило Ваня —
Ані до бійок, ні до випивання...
...Весною якось вечірком погожим,
Напившись, в бійку встряв він з перехожим.
Але кулак тверезий — сила грізна —
Івана Шила
Так по шиї
тріснув,
Що пробкою летів він швидше звуку
І приземлився аж посеред бруку...
Ото був поштовх!..
І відчутний, звісно.

ЕПІТАФІЯ

Не побивайтесь в співчутті й скорботі —
Клим не змінивсь,
хай бог йому простить:
Він на нарадах спав
І на роботі,
І тут він кріпко-непробудно
Спить.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклав з російської
Василь ЮХИМОВИЧ.

НЕ ТІ ЧАСИ!

(СЦЕНКА В СУДІ)

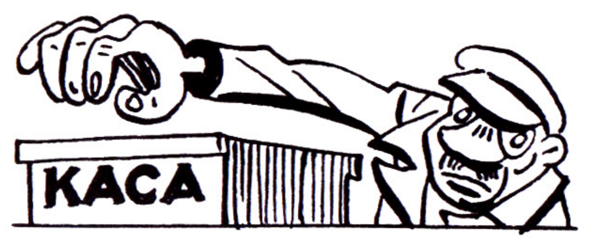

— Підсудний, встаньте! Майте на увазі,
Лиш чисту правду говоріть!.. Коли
Ви грабували касу у сільмазі,
Із вами ще ж і спільники були?
— Ні. Був я сам. Тепер—то марне діло
Шукать собі колегу до пуття:
П'ятьох вмовляв і, гади, не схотіли!
Не ті часи, громадянин суддя!

Ів. НЕМИРОВИЧ.

«ОДНОЛЮБ»

— Я однолюб. Люблю одну лиш Любу, —
Казав Федот. — Моя любов — лиш її!..
А не сказав, що кинув після шлюбу
Галину, Віру й чотирьох Надій.

Анатолій СЕМЕНЮТА.

с. Велика Чернеччина,
Сумського району,
Сумської області.

Мал. БЕ-ША

Критика знизу.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Миша Худатат бився головою об підлогу, пускав з рота слину і кричав: «Я псих... У мене розхитані нерви!. Я припадочний!..» Три доби психував Миша. І було з чого. Його з компанією таких же дармоїдів і спекулянтів-фарцовщиків застукали на гарячому.

Недавно в Одесі відбувся суд на фарцовщиками. Головний герой фейлетону «Чому казився негоціант» («Перець» № 6) Худатат огли Миша Ханук огли дістав 6 років ув'язнення з суворим режимом. Його дружок Бойченко В. Н. — 5 років з суворим режимом. А Бойченко В. А., Хачатурян Г. П., Дубський В. П., Сухов В. Г. та Кожухар В. С. засуджені від 2 до 4 років кожен. Майно у всіх засуджених спекулянтів конфісковано.

Мал. Л. БОЙКА

Цитатник.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

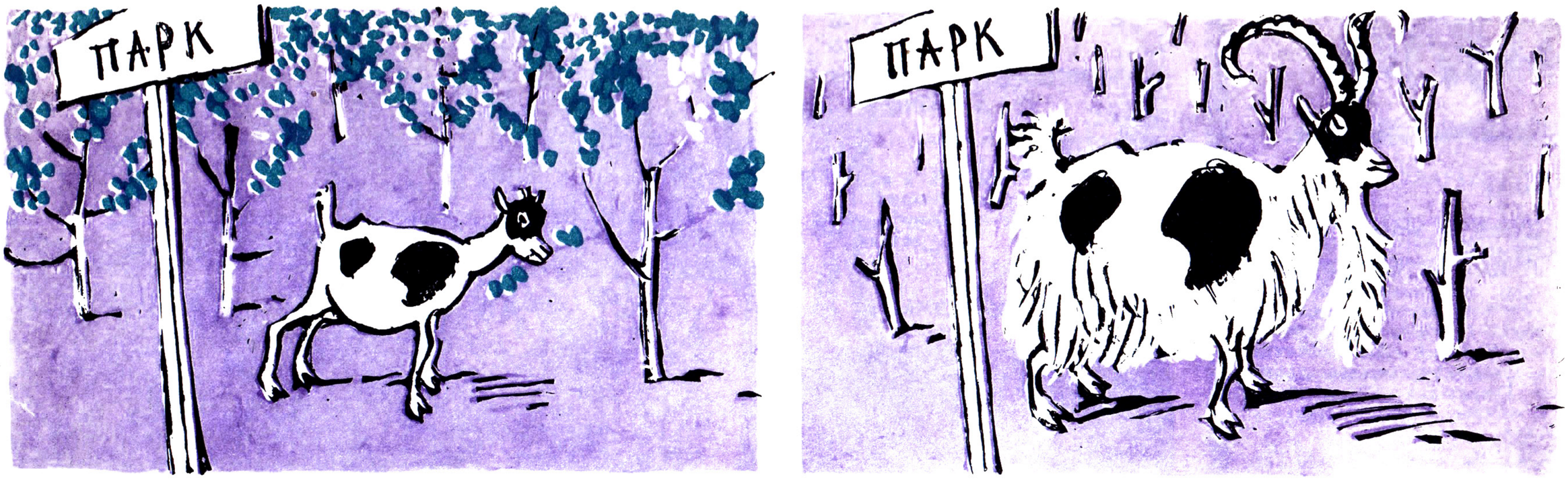

Виріс.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Про те, що на деяких підприємствах м. Сімферополя утворилися наднормативні запаси сировини, матеріалів та устаткування, йшлося у фейлетоні «Підбиваємо баланс!», вміщеному у № 24 «Перця» за минулий рік.**

Український раднаргосп розглянув цей фейлетон і зобов'язав Чорноморський раднаргосп вжити термінових заходів до ліквідації описаних у фейлетоні явищ: ліквідувати наднормативні запаси сировини й матеріалів і використати на підприємствах Сімферополя невстановлене досі устаткування.

★ **У магазині, розташованому на території Вишенецького відділення «Сільгосптехніки», продавати горілку заборонено. Але продавець Пасічник А. П. торгував горілкою, скільки хотів. Про це йшлося в листі до Перця.**

Начальник Хмільницького (Вінницька область) райвідділу міліції т. Букін повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердились.

За незаконний продаж спиртних напоїв Пасічника з роботи знято.

★ **Мешканці нового будинку № 34а по Оленівській вулиці, у м. Києві, поскаржилися редакції на те, що їм тривалий час не підключають газ.**

Після втручання Перця газ у будинок підключено.

Який Сава—така й слава

Остерці напрочуд гостинні і щиросерді люди. Приїдете до них, то й на годину не залишитесь без уваги. Все вони вам покажуть. Усе розкажуть.

— Це наше місто! А оце наш парк і Будинок культури! А ось чарівна Десна. А оце «Вікно сатири». А у вікні наш Злотник!.. Тепер таких мало. Музейна рідкість!

І починають розповідати.

Злотник той довгий час працював директором комбінату побутового обслуговування. А з переїздом райцентру до Козельця, залишився тут начальником побутової дільниці. На цьому поприщі і прославився.

Керує Борис Маркович людьми тільки з допомогою лайки. Інших слів, як: «злодії», «бандити», «пройдисвіти», від нього не почуєш. Лає підряд усіх — і шевців, і кравців, і мебльовиків, і теслярів, і годинникарів, і художників. Не дає знижки ні жінкам, ні підліткам.

Правда, з деякими жінками Борис Маркович пробував заводити і лагідні розмови. В адміністративній формі він категорично освідчувався їм у коханні, пропонував серце, вечірні зустрічі в кабінеті і навіть преміальні за це. Та коли діставав одкоша, то вже погрожував, ганьбив і мстився привселюдно.

Почали, було, робітники натякати начальникові дільниці, що є, мовляв, партійна, є профспілкова організації, що й на нього знайдеться управа. Не взяло.

— Я, — кричить на них Злотник, — сам собі парторганізація і профорганізація! На моїх плечах весь комбінат держиться!..

Тоді на розгнузданого Злотника почали писати скарги. При перевірці їх було встановлено, що ображених і нескривджених ним залишилось менше, ніж ображених і скривджених.

Усі чекали, що Злотник кінець кінцем дістане по заслугах. Особливо повірили в це, як Борис Маркович врізав по столу кулаком і вигнав з кабінету одного з інструкторів парткому. Але й після того не взяло. Тут уже Борис Маркович остаточно розперезався і взявся за скаржників.

Тоді остерці й вирішили прикрасити «пальтретом» Злотника «Вікно сатири». Прописали його там на постійно. Може, гадають, хоч цим приборкають грубіяна.

Тільки навряд. Поганому, кажуть, виду немає стиду.

І. ЙОСИПЕНКО.

м. Остер,
Чернігівської області.

ПОВІСТЬ БЕЗ ЕПІЛОГА

1. СУХУВАТИЙ ДОКУМЕНТ ПРО МОКРІ ПРИМІЩЕННЯ

Народився він 14 грудня 1960 року. У вигляді офіціального листа раціоналізаторові О. А. Сербіну. А батьком його був завідуючий Харківським облкомунгоспом т. Лебединець, що й підписом свідчиться.

Дітище було законне, але, як видно з підтексту, не бажане у батька — настирний раціоналізатор виявився — придумав якесь нове розміщення мокрих приміщень у бані, полонив проектом вищі комунальні інстанції, а тепер ось, хочеш не хочеш, а доводиться ворушитися і навіть листа йому писати!

Сухуватою мовою дітище гласило: «За дорученням Харківського облвиконкому облкомунгосп, розглянувши вашу заяву про видачу вам свідоцтва на рацпропозицію і виплату винагороди, встановив, що Держбуд УРСР листом від 10 липня 1958 року рекомендував здійснити по одному з запропонованих вами проектів експериментальне будівництво бані... Облкомунгосп встановлює експериментальний строк експлуатації бані, яка будується в Краснокутську, в 12 місяців, після чого буде встановлена ступінь ефективності і розмір винагороди». Підпис — Лебединець.

...Минули ті 12 місяців. Баню збудували, але митися в ній можна було лише теоретично, бо облкомунгоспівці махнули рукою на проект раціоналізатора і такого від себе наліпили, що й сп'яну не присниться.

Заговорило в раціоналізаторові авторське право. Почав він на недоліки будівництва та відхилення від проекту вказувати. Заклекотіла у т. Лебединця ображена честь комунального мундира. І тоді зайняв завідуючий облкомунгоспом «принципову» позицію і став з авторством О. А. Сербіна на прю.

2. ДЕЩО ПРО ДРУКОВАНЕ І ПРО НЕОПУБЛІКОВАНЕ

Три рази у 1963 році обласна газета «Соціалістична Харківщина» писала про будівництво бані у Краснокутську. Три рази навертала т. Лебединця до того, щоб він про проект т. Сербіна не забував та скоріше баню у дію вводив. І щоразу т. Лебединець бадьорі відповіді у редакцію надсилав: «бу' зроблено!».

Місцева критика на т. Лебединця не подіяла, але не пройшла безслідно: він сам проти автора проекту почав діяти.

— У газети на мене пишеш? Так не бачити тобі ні авторського свідоцтва, ні винагороди! Ти — плагіатор! Он тепер у Харкові будують центральну баню. Проектували її ленінградці, а вона точнісінько, як твоя у Краснокутську. Значить, ти у них проект вкрав. Іди — бачити тебе не хочу. І в Краснокутську не показуйся. Я дав розпорядження гнати тебе звідти в шию. Не сунься, куди не просять.

Ця усна заява, можливо, процитована неточно, бо підпису і печатки під нею т. Лебединець, звичайно, не ставив. Однак, що він саме так «плагіатора» викрив — це і без печатки правда.

3. ПРО ВИПИСКИ СОЛІДНІ І ДІТ НЕГІДНІ

Нажаленому «доказами» в плагіаті раціоналізаторові було вже не до винагороди. Кинувся він у Москву та Київ писати, свою честь рятувати.

І надійшов з Москви інтересний документ з солідними печатками. Це була «Виписка зі звіту Академії комунального господарства імені К. Д. Памфілова за 1963 рік». Після роз'яснення технічних тонкощів у проектах нових бань Академія засвідчила:

«Уперше таке об'ємно-планувальне рішення знайшло відображення в проектах бань на 25, 50 і 100 місць (автор т. О. А. Сербін, Укрдіпрокомунбуд, м. Харків, 1955 рік). У 1962 році в м. Краснокутську за проектом О. А. Сербіна побудована експериментальна баня на 25 місць (мал. 5). В подальші роки вказаний вище принцип був використаний «Ленділромістом» при розробці типових проектів бань...».

Бачите, виявляється, що т. Сербін сам у себе вкрав той проект. У Москві й Ленінграді його як автора знають, за його задумом типові бані по всьому Союзу будують, а вдома, у Харкові, не те, що авторського свідоцтва не дають, а й у шию женуть, плагіатором називають.

Бо принцип!..

4. ДОКУМЕНТ З КРАПКОЮ, ЯКОГО НЕ ВИСТАЧАЄ ДЛЯ ЕПІЛОГА

Є в нашій повісті і зав'язка, яка вже чотири роки ніяк не розв'язується, і кульмінація — найвища ступінь знущань т. Лебединця з раціоналізатора.

А от епілога нема. У творах такого жанру це теж має бути документ. Солідний і категоричний. І написати його повинні в Харківському облвиконкомі. Треба, щоб, нарешті, кожному було віддано по заслугах: раціоналізаторові — авторське свідоцтво, а т. Лебединцю — теж те, що він заслужив.

Отоді вже й крапку можна буде поставити на цьому негарному ділі.

К. ЛЕМЕШЕВ.

Друже Перче!

Є, кажуть, ще на світі дивакі, які хизуються своїм марнотратством. Наміняють, скажімо, грошей і переходять вулицю в недозволеному місці. Мовляв, штрафуйте — не збіднію. Це хизування іноді виходить дивакам боком...

До таких диваків належить і директор Тересвянського деревообробного комбінату т. Костюченко. Правда, розкидається він не копійками, а сотнями. Та, на жаль, не власними, а державними. Летять ті сотні на всі боки, а т. Костюченкові хоч би що.

Найбільше він любить викидати гроші на штрафи залізниці. Прибуде, приміром, комбінатові цистерна з мазутом. Костюченко замість того, щоб за кілька годин розвантажити її, затримує цистерну на цілий тиждень.

Таке дивацтво влітає щоразу комбінатові від 90 до 525 карбованців.

Чи не скажеш ти нам, Перче, коли вже за неповоротність директора штрафуватимуть персонально директора, а не комбінат.

Н. ЗУБАРОВСЬКИЙ,
інженер Ужгородського відділення залізниці.

Мали ми необережність віддати у ремонт насос 6-АПВ. І не будь-кому, а Херсонському електромеханічному заводові.

Давно це діло було, ще взимку минулого року. Довго чекали вісточки із заводу, дуже хотілося, щоб наш насос почав качати. Десь через півроку насос «качнув». Качнув з нашої каси за ремонт 328 карбованців, хоча сам коштує 262.

Довелось платити. А ще через кілька місяців одержали ми з Херсона якийсь металобрухт, що чомусь іменувався насосом. До ремонту наш насос був у значно кращому стані.

Довелось знову відправляти його у Херсон. Було це півроку тому. Відтоді у нас ні насоса, ні грошей, ні вісточки.

Дізнайся, Перче, в чому річ. Може, наш насос запрацював раптом і створив такий вакуум, що у ньому вже й дирекцію Херсонського електромеханічного заводу розшукати неможливо?

ДИРЕКЦІЯ БЕРЕЗАНСЬКОГО МОЛОКОЗАВОДУ.
Київська область.

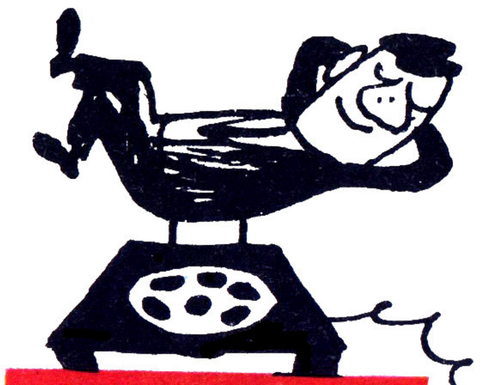

Третій рік дирекція радгоспу ім. Паризької Комуни хоче почути від Харківського лінійного технічного вузла бодай слово. Але зв'язківці, як води в рот набрали, мовчать. Третій рік уперто мовчать і 19 із 20 телефонів, встановлених у радгоспі силами вищезгаданого вузла.

До речі, лінійники раніше були дуже балакучими. Зав'язало їм уже по тому, як вони чималу суму грошей з радгоспу взяли. На всі наші прохання, на всі скарги, що телефони не працюють, ані дзвіночка, ані голосочка.

Порекомендуй нам, дорогий Перче, до яких його технічних засобів зв'язку вдатися, щоб зняти оту хронічну німоту з керівників Харківського технічного лінійного вузла.

І. ПЕРЕШИВАЙЛО.
Куп'янський район,
Харківської області.

Запрошуємо тебе у туристську подорож. Приїзди спершу у Полтаву, а потім до нас, у село Ковалівку. Це під боком, якихось 9 кілометрів од Полтави.

Не будемо хвалитися, але село наше таки справді одне з кращих на Україні.

У зелені садків ховаються чепурненькі будиночки, укриті черепицею. А новий «Сільуніверма г»! А наша гордість — новий Будинок культури! А нова середня школа в зеленому саду!

А біля самісінького Будинку культури побачиш також і пам'ятки архітектури.

Пам'ятки ці охороняються, але не законом, а головою споживчого товариства Дмитром Вікторовичем Андрущенком.

Це старі, трухляві, дерев'яні комори, обнесені доісторичним парканом, — «недвижимість» споживчого товариства.

Як вони псують вигляд нашого красивого села, і говорити не треба. Приїдь, Перче, подивися та видай серію художніх листівок, де були б зображені ці «пам'ятки» і портрет Дмитра Вікторовича в центрі.

Хай Дмитро Вікторович продає їх туристам.

В. ПУДЕНКО,
редактор багатотиражної газети «Колгоспне життя».

Ти, певно, чув про таку чудасію, як передача думок на відстані. Зветься це рідкісне явище телепатією. Сидить, скажімо, людина, п'є чай і раптом, ніби радіоприймач, уловлює думки іншої людини. Науковці сперечаються щодо ймовірності такого зв'язку. А я хочу навести тобі два випадки справжнього відгадування думок на відстані.

Громадяни Пархоменко і Юрченко злісно ухилялись від сплати аліментів. За це обох засудили до одного року позбавлення волі. І раптом Черкаський обласний суд ухвалив достроково звільнити Пархоменка, а нарсуд Херсонського району — Юрченка, бо вони, мовляв, «стали на шлях виправлення».

Звідки взяли судді, що ті громадяни виправляються, невідомо. Адже ніяких підстав для подібних висновків не було: після звільнення ні Пархоменко, ні Юрченко так ніде і не працюють. Не інакше, як вельмишановні судді спробували на відстані аналізувати хід думок злісних несплатників аліментів.

Якби замість радіобіологічного зв'язку судді вдалися принаймні до листовного зв'язку з покинутими родинами, вони б, Перче, дізналися, що діти й досі не одержали жодної копійки від отих татусів, що «стали на шлях виправлення».

Г. МАРЧЕНКО,
слідчий відділення міліції.
м. Канів,
Черкаської області.

СОЛОМАС—НА МИЛО!

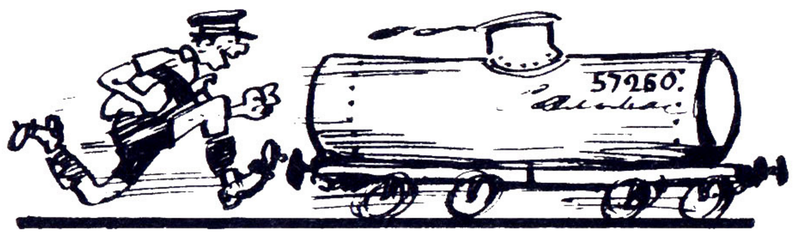

Соломас — не футбольний суддя. І навіть не помічник судді.

Соломас взагалі нічого спільного з футболом не має. Це — не жива істота, а продукт. Сировинний продукт, з якого виробляють мило.

А начальник станції Миколаїв т. Котович чомусь вирішив, що соломасом можна і в футбола грати. Отож, коли на станцію прибула цистерна № 57260 з 50 тоннами соломасу, начальник станції негайно ж зафутболив її на найдальшу запасну колію.

Але там, у запасі, хлопці теж не дрімали. Вони не менш влучним ударом повернули цистерну назад. Потім одпасували її трохи вбік, далі наліво. Потім — направо. І нарешті загнали її на колію, де стояв порожняк...

Отак у жвавій і захоплюючій грі непомітно пролетіло сім днів. А коли на восьмий день у керівників Миколаївського скло-парфюмерного комбінату (це був їхній соломас) увірвався терпець і вони закричали: «Соломас — на мило!» — то виявилося, що на станції від цистерни вже і сліду не залишилося.

Почалися розшуки. Шукали цистерну на коліях — не знайшли. Стали копатися в паперах і, нарешті, виявили, що соломас зафутболили аж у... Башкирію.

Воно б, можливо, нічого страшного і не сталося, якби й парфюмери були такими грайливими хлопцями, як залізничники. Але в них зривався план виробництва мила, і вони знали, чим це пахне. Отож, не гаючи більше часу, парфюмери спішно відрядили по соломас автомашини. Та, мабуть, даремно поспішили: не минуло й 35 днів, як цистерна повернулася. І залізничники Миколаєва, на чолі з начальником станції т. Котовичем, довели, що в цій динамічній, цікавій спортивній грі вони вийшли переможцями: таки забили цистерну № 57260 у ворота скло-парфюмерного заводу.

Горе-футболістам станції Миколаїв — фізкульт-ура!!!

І. ПШЕНИЧНИЙ.
м. Миколаїв.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

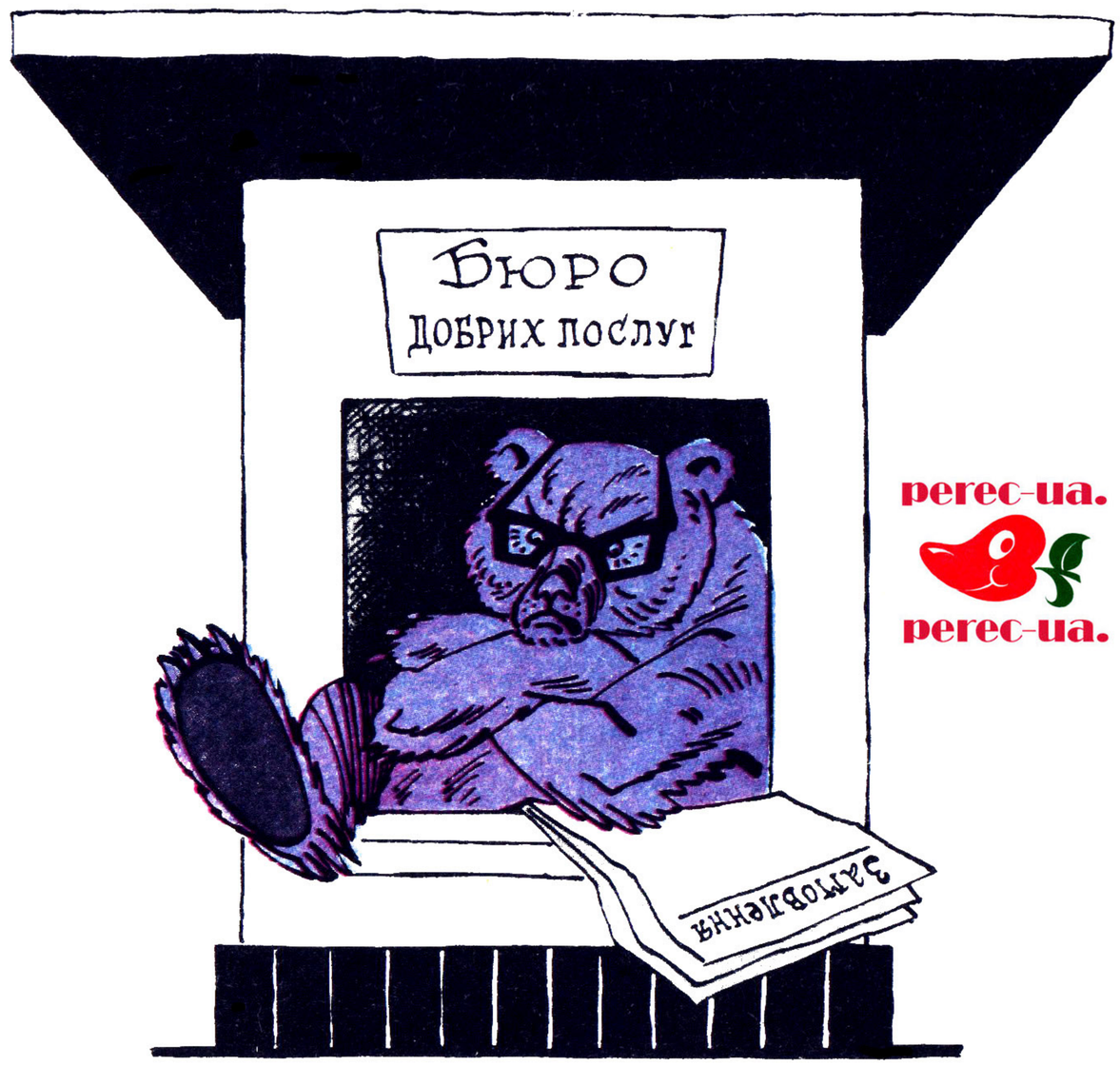

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (525) (на украинском языке). Підписано до друку 7.V.1964 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05925. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 02217. Тираж 375 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. К. ЗАРУБИ

Індекс 74393

У Бразілії стався антидержавний переворот. За спиною організаторів перевороту стоять американські монополії.

НАСТРОЮЄ НА СВІЙ ЛАД